

[Bjørn Westh]

vi senere skal have en folkeafstemning, hvis vi vil tage et skridt videre frem.

I øvrigt vil jeg gerne spørge: Hvad er det i flertallets dagsorden, SF er imod? Er der i virkeligheden noget som helst i den dagsorden, hr. Gade er imod, undtagen at det er led i noget, der kan kaldes en union? Er der noget som helst i dagsordenen?

Desuden vil jeg sige, at jeg egentlig synes, det er pudsigt at bemærke, at SF nu er blevet så glad for det memorandum, man i sin tid stemte imod, at man nu fremhæver det i sin egen dagsorden – det havde måske været bedre for hele arbejdet med det, hvis SF ikke dengang havde stemt imod.

Når der kan siges, at der er forskel på det, vi udmønter i dag, og det, der stod i memorandummet, skyldes det jo bl.a., som andre har været inde på, at der er sket meget i Europa, siden vi lavede de tekster – jerntæppet er væk, Sverige har ansøgt og meget andet – og vi har fået nogle definitioner ind af, hvad vi skal forstå ved den forsvarsmæssige dimension. Det bevirker, at det ikke er noget, vi behøver at vende os imod, vi tror ikke, der ligger nogen fare i det, tværtimod kan vi godt se et perspektiv i et større samarbejde, f.eks. om våbenkontrol og den slags ting.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Denne debat i dag og dagsordenen er jo et godt grundlag for stats- og udenrigsministeren og økonomiministerens til, når de skal på Maastrichtmødet, at finde ud af, om Danmark kan tilslutte sig traktatudkastet, og derfor er det også vigtigt, at vi i morgen i Markedsudvalgsmødet får forelagt de hovedsynspunkter, som ministrene vil lægge til grund for deres indlæg. Det skulle være forholdsvis klart på alle punkter undtagen et enkelt, og det er det, jeg gerne vil sige et par ord om.

Der er stadig stor uklarhed om det punkt i vores fælles dagsorden, der siger: »Ingen dansk forpligtelse til at deltage i en fælles EF-valuta«. Sagen er den, at det hollandske formandskab har haft mange forskellige versioner og tekster – og vi har ikke fået den endelige endnu – om, hvordan man skal tilrettelægge overgangen til tredje fase.

Forvirringen er ikke blevet mindre af, at kansler Kohl her til morgen har sagt, at hvis

der ville være lande, som kunne træde ud af forpligtelsen, så ville han stemme imod hele traktaten. Det skaber jo unægtelig noget forvirring; men det må jo så løses ved, at der er lande, der slet ikke træder ind i forpligtelsen, hvis hans problem er, at et system, der ikke er irreversibelt, ikke kan du som et valutasystem.

Jeg forstår, at hans tankegang er, at hvis man én gang har bundet sig til et sådant system, så kan det ikke nytte noget, at man kan træde ud af det igen, for så har man ingen sikkerhed. Men så må vor argumentation være – og jeg vil spørge statsministeren, om det ikke også er den, han vil lægge til grund – at det jo ikke kan være bekymrende for Kohl og andre, at der er nogen, der på forhånd meddeler, at de ikke træder ind i det, men først senere afgør, om de træder ind i det. Og det er altså det, englænderne gør ud fra bestemte forudsætninger, og det, vi gør ud fra vore forudsætninger. Derfor er det også vigtigt, at vi får forklaret, at det ikke kun er et proceduremæssigt spørgsmål, om vi træder ind eller ikke træder ind til sin tid, for så bliver Kohls argumentation jo for stærk imod vores ønske om at have en særordning på dette område.

Nu håber jeg, at det lykkes regeringen at få fat i den sidste version fra hollænderne inden mødet i Markedsudvalget i morgen, og at regeringen så også inden den tid har et forslag til en formulering af det danske forbehold. Og dér er det altså, synes jeg, vigtigt, at vi får sagt, at det er, fordi vi ikke ønsker at tage stilling til, om vi vil træde ind i systemet, før i 1996-97, det er ikke spørgsmålet, om vi til den tid vil træde ud af det eller have ret til at træde ud af det.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Må jeg sige til hr. Bjørn Westh, der var forundret over, at der var dele af det memorandum, som er lavet af Socialdemokratiet, regeringen og nogle andre partier, i vores dagsordensforslag, at det kan jeg ikke forstå at hr. Bjørn Westh er forundret over. Vi har netop rost det afsnit, som vi henviser til, hvor man siger nej til et forsvarssamarbejde og nej til flertalsafgørelser om udenrigspolitikken.

Det, der sker i dag, er jo, at selv om ordene kan se anderledes ud, så accepterer Socialdemokratiet nu, at der kan komme en forsvarsdimension ind – målsætningen kommer ind i